

Sygn. akt IV CSK 596/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa Fabryki [...] Z. D. i Wspólnicy Spółki Jawnej z siedzibą w S.
przeciwko S. [...] Spółce Akcyjnej Spółce Komandytowej z siedzibą
w P.

o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 kwietnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 26 marca 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębianą argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.).

W ocenie Sądu Najwyższego powołana przesłanka nie została wykazana, bowiem wskazanych wyżej wymagań skarżąca nie spełniła. Zasadniczy przedstawiony problem prawny został sformułowany tak szeroko i może odnosić się do tak wielu stanów faktycznych, że nie jest możliwa odpowiedź na postawione pytanie, a więc nie odpowiada on wymogowi sformułowania zagadnienia „do rozstrzygnięcia” (art. 390 § 1 k.p.c.), czyli wyznaczającego dwie możliwe odpowiedzi. Ponadto samo pozbawienie właściciela możliwości korzystania z nieruchomości, inaczej niż przez posiadanie samoistne, nie stanowi szkody, jak zdaje się twierdzić skarżąca, a jest zdarzeniem, które może - ale nie musi - taką szkodę spowodować. Szkodę w postaci *damnum emergens* stanowi różnica między stanem majątku poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia sprawczego, a stanem, który by istniał bez tego zdarzenia i udowodnienie tej okoliczności spoczywa na powodzie, przy czym rozumienie pojęcia „szkoda” jest tożsame na gruncie art. 471 k.c. i art. 486 § 1 k.c. Strony wiązał stosunek

obligacyjny, a więc odwołanie się do art. 224 § 2 k.c. i 225 k.c., które są instytucją prawa rzeczowego, nie może być uzasadnione. Wynagrodzenie za korzystanie z nieruchomości i odszkodowanie za szkodę poniesioną przez dłużnika, o którym mowa w art. 486 § 1 k.c. są odmiennymi instytucjami prawnymi, których zastosowanie wymaga wykazania odmiennych przesłanek.

Z tych względów brak jest podstaw do przyjęcia, że skarżąca wykazała omawianą przesłankę, wobec czego należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).